

ABSTRACT

Svitlana Bevz, Daniil Fuksman. Approaches to resolving individual corporate disputes in court practice. The article is devoted to the analysis of approaches to the resolution of individual corporate disputes in judicial practice. The article emphasizes that it is during the resolution of disputes in court that approaches to their settlement are formulated. According to the results of the study of the practice of the Supreme Court's consideration of cases regarding corporate disputes, corporate rights and securities for 2021, it was concluded that the problematic issues of judicial resolution of corporate disputes are their jurisdiction, the proper way to protect the rights of participants in corporate relations, evidence in a corporate dispute and the statute of limitations in such matters. Having analyzed the relevant resolutions of the Grand Chamber of the Supreme Court, it was noted that the main criteria for demarcating the judicial jurisdiction of corporate disputes are the subject of the dispute and the nature of disputed material legal relations in their totality, at the same time, such a criterion can also be a direct indication in the law of the type of judicial proceedings in which a certain category of cases is considered. Based on the analysis of judicial practice, it is indicated that the proper way of protection in corporate disputes in the event of a dispute regarding the rights to a share in the authorized capital of a limited liability company is a claim for illegal possession of a share in the authorized capital of an limited liability company, and in the event of a dispute regarding composition of members of the limited liability company – determination of the size of the company's authorized capital and the size of the shares of the members of the company.

The article briefly describes judicial practice regarding evidence in corporate disputes, in particular, the application of expert opinion and witness testimony. The opinion is expressed that the position of the Cassation Economic Court of the Supreme Court regarding the impossibility of using a special statute of limitations by analogy with the law to other participants in economic relations, except for those for which it is clearly enshrined in the legislation, is balanced and justified. At the end of the article, it has been concluded that the judicial practice currently created by the Supreme Court is mostly stable, well-founded and consistent, which contributes to ensuring the unity of legal positions on the settlement of corporate disputes.

Keywords: corporate dispute, court practice, proper method of protection, corporate rights.

УДК 35.073.52+336.1.07

DOI: 10.31733/2078-3566-2022-4-144-150

Євген ЛЕГЕЗА[©]

доктор юридичних наук, професор
(Університет митної справи та фінансів,
м. Дніпро, Україна)

**ОСОБЛИВОСТІ СТАТУСУ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ
ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ УКРАЇНИ**

Розглянуто питання адміністративно-правового статусу Державної служби фінансового моніторингу України. Визначено основні структурні елементи правового статусу цієї служби. Проаналізовано теоретичні підходи до визначення поняття «адміністративна правосуб'єктність» як основного елемента правового статусу Державної служби фінансового моніторингу України. Наведено авторське визначення адміністративно-правового статусу Державної служби фінансового моніторингу України. Запропоновано шляхи вдосконалення чинного законодавства у сфері протидії легалізації доходів, отриманих злочинним шляхом.

З огляду на виконаний аналіз визначаємо адміністративно-правовий статус Державної служби фінансового моніторингу України як сукупність визначених законодавством прав та обов'язків, які має та яких зобов'язаний дотримуватись Держфінмоніторинг, будучи стороною в адміністративних правовідносинах щодо запобігання й протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення. Елементами адміністративно-правового статусу Державної служби фінансового моніторингу України вважаємо адміністративну правосуб'єктність (правоздатність і дієздатність), права та обов'язки.

Ключові слова: правовий статус, адміністративно-правовий статус, Державна служба фінансового моніторингу України, адміністративна правосуб'єктність.

© Є. Легеца, 2022

ORCID iD : <https://orcid.org/0000-0001-9134-8499>

yevhenleheza@gmail.com

Постановка проблеми. Ефективність протидії легалізації (відмиванню) доходів, отриманих злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення перебуває в безпосередній залежності від діяльності органів державної влади, уповноважених чинним законодавством вчиняти дії, спрямовані на виявлення й запобігання відмиванню «брудних» коштів. У науці адміністративного права завжди приділялась увага вивченню правового статусу суб'єктів владних повноважень. Зі становленням системи органів протидії та запобігання легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму й розповсюдженню зброї масового знищення питання адміністративно-правового статусу Державної служби фінансового моніторингу України (далі – Держфінмоніторинг) набуває особливого наукового інтересу. На практиці досить часто неоднозначно визначаються зміст та обсяг повноважень Держфінмоніторингу, підстави притягнення до відповідальності її посадових чи службових осіб.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Тема адміністративно-правового статусу органів протидії легалізації доходів, отриманих злочинним шляхом, є предметом наукових пошуків відомих українських учених-адміністративістів А. Берлача, Т. Гуржія, В. Бевзенка, П. Діхтієвського, О. Користіна, О. Кузьменко, Р. Куйбіди, Р. Мельника. Водночас ухвалення Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» від 6 грудня 2019 р. (далі – Закон) [1] зумовлює необхідність проведення подальших досліджень цього питання.

Мета статті полягає у визначенні змісту й особливостей адміністративно-правового статусу Держфінмоніторингу та виробленні пропозицій щодо змін законодавства у сфері протидії легалізації доходів, отриманих злочинним шляхом.

Виклад основного матеріалу. На нашу думку, розпочати варто з аналізу понять «правовий статус» та «адміністративно-правовий статус», оскільки розуміння цих категорій дасть змогу змістовно проаналізувати компетенцію Держфінмоніторингу. Незважаючи на те, що жодний нормативно-правовий акт не містить визначення поняття «правовий статус», воно досить часто використовується законодавцем. Про це свідчать назви низки законодавчих актів. Зокрема, в положенні ст. 9 Закону розкривається правовий статус відповідального працівника суб'єкта первинного фінансового моніторингу. Проаналізувавши зміст цієї норми, можна зробити висновок, що законодавець акцентував на трьох основних аспектах:

- на порядку призначення відповідального працівника;
- на визначенні повноважень відповідального працівника;
- на встановленні субординації.

Як зазначає професор А. Колодій, правовий статус формують норми матеріального права, де встановлюються права й обов'язки учасників правовідносин [2, с. 169]. Наведене дає змогу стверджувати, що на законодавчому та теоретичному рівнях правовий статус розглядається як сукупність структурних елементів, які й визначають його зміст.

На нашу думку, теоретичне та практичне розуміння правового статусу можна розглядати з різних позицій. Одні вчені-адміністративісти відносять до структури правового статусу суб'єктивні права й обов'язки суб'єкта права [3], інші додатково виокремлюють правосуб'єктність (правоздатність і дієздатність) [4]. Ми поділяємо думку перших щодо широкого розуміння змісту правового статусу та додатково відносимо до його структурних елементів свободи, законні інтереси й деліктоздатність. Однак правовий статус фізичних, юридичних осіб і суб'єктів владних повноважень є різним за своєю природою та може змінюватись залежно від правовідносин, в яких суб'єкт права є стороною.

Згідно з чинним законодавством Держфінмоніторинг є центральним органом виконавчої влади, основне завдання якого полягає в публічному адмініструванні сфери протидії легалізації «брудних» коштів і фінансуванню тероризму. Держфінмоніторинг є стороною в адміністративних правовідносинах і набуває адміністративно-правового статусу за умови його адміністративної правосуб'єктності. Як правило, набуття адміністративної правосуб'єктності пов'язується з моментом державної реєстрації суб'єкта владних повноважень. Отже, для визначення змісту адміністративно-правового

статусу Держфінмоніторингу необхідно проаналізувати такі елементи, як адміністративна правосуб'єктність (правоздатність і дієздатність), права та обов'язки Держфінмоніторингу.

Варто наголосити на тому, що не всі науковці відносять адміністративну правосуб'єктність до структури адміністративно-правового статусу. Зокрема, О. Чумак зазначає, що правосуб'єктність не може бути елементом правового статусу, оскільки передує йому та є обов'язковою умовою його набуття. Розвиваючи такий підхід, учений відносить до структури адміністративно-правового статусу нормативно закріплені права, обов'язки, обмеження, відповідальність за їх порушення та гарантії діяльності [5, с. 109]. Така позиція науковця є дискусійною та, на наше переконання, не зовсім чітко відображає зміст адміністративно-правового статусу.

Зазвичай адміністративна правосуб'єктність містить два основні елементи: здатність мати права й обов'язки (адміністративну правоздатність) та здатність реалізовувати надані права й обов'язки (адміністративну дієздатність) [6, с. 186].

Постає питання, чи варто додатково виокремлювати деліктоздатність особи, тобто її здатність нести відповідальність за вчинені правопорушення. Дієздатна особа апріорі несе відповідальність за свої вчинки, оскільки своїми діями створює для себе права й обов'язки. Тому вважаємо недоцільним виділяти відповідальність як окремий структурний елемент правового статусу. Не зовсім зрозуміло, що має на увазі О. Чумак, розглядаючи як елемент адміністративно-правового статусу «обмеження».

Припустимо, що йдеться про те, що суб'єкту права робити не можна. Однак в адміністративному праві, як і в інших публічних галузях права, особа може вчиняти лише ті дії, які дозволені законом, тобто суб'єктивне право визначає дозволена міру поведінки. Інша річ, що в деяких випадках можна не реалізовувати надані права, і в такому разі доцільно говорити про адміністративно-правові свободи, тобто про можливість особи самостійно вирішувати питання про те, де, коли та яким чином скористатись суб'єктивними правами.

Дискусійним, на нашу думку, є твердження про те, що адміністративна правосуб'єктність є умовою набуття адміністративно-правового статусу. З такою позицією можна погодитись лише в тому разі, коли йдеться про загальний адміністративно-правовий статус, однак є також спеціальний адміністративно-правовий статус, для набуття якого недостатньо адміністративної правосуб'єктності, законодавцем може передбачатись низка інших вимог (наприклад, кваліфікаційні вимоги або призначення особи на посаду відповідним наказом тощо). Однак багато що залежить від вирішення питання, що саме вкладати в суть категорії «структурний елемент». На нашу думку, структурними елементами є ті складові частини, які в поєднанні становлять адміністративно-правовий статус. З огляду на це адміністративна правосуб'єктність є саме структурним елементом, а не умовою набуття адміністративно-правового статусу.

Виникнення адміністративної правосуб'єктності традиційно пов'язують із двома основними фактами: проведенням державної реєстрації відповідного органу та ухваленням уповноваженим органом рішення про створення центрального органу виконавчої влади. Державна служба фінансового моніторингу України була створена шляхом реорганізації Державного комітету фінансового моніторингу України на підставі Указу Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010. Тобто управлінське рішення Президента України стало підставою виникнення адміністративної правосуб'єктності Держфінмоніторингу. Діяльність Держфінмоніторингу сьогодні спрямовується й координується Міністерством фінансів України (далі – Мінфін), а регулюється цілою низкою нормативно-правових актів різної юридичної сили, зокрема Конституцією України, законом, актами Президента України й Кабінету Міністрів України, наказами Мінфіну.

З огляду на те, що зміст адміністративної правосуб'єктності Держфінмоніторингу утворюють правоздатність і дієздатність, варто проаналізувати законодавчо закріплений обсяг прав та обов'язків цієї служби. У такому ракурсі вдалося позиція Д. М. Бахраха, відповідно до якої основною частиною правового статусу є компетенція органу влади, що складається із сукупності владних повноважень щодо певних предметів відання. Відповідно до Закону державний фінансовий моніторинг, який проводиться Держфінмоніторингом, є сукупністю заходів зі збору, обробки й аналізу інформації про фінансові операції, що подається суб'єктами первинного й

державного фінансового моніторингу, іншими державними органами та відповідними органами іноземних держав, іншої інформації, що може бути пов'язана з підозрою в легалізації (відмиванні) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванні тероризму чи фінансуванні розповсюдження зброї масового знищення та/або іншими незаконними фінансовими операціями, а також заходів із перевірки такої інформації згідно із законодавством України [1].

Важливим моментом, на який варто звернути увагу, є те, що до предмета відання Держфінмоніторингу належить аналіз інформації про фінансові операції суб'єктів державного фінансового моніторингу, якими, відповідно до норм Закону, є Національний банк України, центральний орган виконавчої влади з формування й забезпечення реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму, Міністерство юстиції України, центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування державної політики у сфері надання послуг поштового зв'язку, у сфері економічного розвитку, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг [1].

Водночас відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Державну службу фінансового моніторингу України» від 29 липня 2015 р. № 537 (далі – Положення) діяльність Держфінмоніторингу координується через Мінфін [7], що створює передумови для впливу Кабінету Міністрів України на діяльність Держфінмоніторингу та викликає сумніви щодо його незалежності в ухваленні рішень, хоча законом така незалежність передбачена (ст. 19 Закону).

Безпосередньо в Положенні закріплено низку повноважень Мінфіну щодо діяльності Держфінмоніторингу, а саме:

- внесення пропозицій Прем'єр-міністру України щодо кандидатури на посаду голови Держфінмоніторингу;
- погодження структури Держфінмоніторингу;
- погодження призначення на посади керівників структурних підрозділів Держфінмоніторингу;
- порушення питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності голови та керівників структурних підрозділів Держфінмоніторингу;
- визначення пріоритетів роботи Держфінмоніторингу;
- ухвалення рішень щодо проведення перевірки діяльності Держфінмоніторингу;
- погодження розроблених Держфінмоніторингом проєктів нормативно-правових актів тощо.

Ми навели лише основні повноваження Мінфіну, що мають безпосередній вплив на діяльність Держфінмоніторингу та на його незалежність, а отже, і на адміністративно-правовий статус. Така ситуація потребує проведення законодавчих змін шляхом виключення Мінфіну із числа суб'єктів державного фінансового моніторингу або ж деталізації регламентації способів координації Держфінмоніторингом державних органів [8, с. 216].

Заслужують на увагу також розбіжності щодо визначення завдань Держфінмоніторингу. Наприклад, у п. 2 Положення вказано, що основним завданням Держфінмоніторингу, серед іншого, є внесення на розгляд міністра пропозицій щодо забезпечення формування державної політики у сфері запобігання й протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення [7]. Водночас у ч. 1 ст. 18 Закону таке завдання Держфінмоніторингу не передбачається. Також на рівні Закону не були закріплені повноваження Держфінмоніторингу щодо забезпечення координації діяльності державних органів у сфері запобігання й протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, що передбачені в пп. 13 п. 4 Положення.

У ст. 20 Закону закріплено права Держфінмоніторингу, зокрема право одержувати безоплатно в установленому законодавством порядку від державних органів, посадових осіб, правоохоронних органів, судів, Національного банку України, органів місцевого самоврядування, суб'єктів господарювання, підприємств, установ та

організації інформацію (довідки, копії документів), у тому числі інформацію з обмеженим доступом, необхідну для виконання покладених на нього завдань. Водночас у п. 2 ч. 2 ст. 18 Закону закріплена можливість Держфінмоніторингу подавати запити до державних органів (крім Національного банку України), у тому числі до правоохоронних органів, органів прокуратури та судів, органів місцевого самоврядування, органів державної виконавчої служби, до приватних виконавців, підприємств, установ, організацій щодо одержання відповідно до закону інформації (у тому числі копій документів), необхідної для виконання покладених на нього завдань.

З огляду на вищезазначене важливе значення має зміст категорії «запит», визначення якого, на жаль, немає в положеннях Закону. Водночас запитом, відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» від 13.01.2011 № 2939-VI, є прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що перебуває в його володінні [9]. І хоча запитувачем інформації є Держфінмоніторинг, не можна чітко зрозуміти значення поняття «запит» як вимоги надати доступ до певних відомостей чи надати певну інформацію. У проекті наказу Держфінмоніторингу «Про затвердження Порядку відстеження (моніторингу) фінансових операцій» від 23 липня 2010 р. містяться визначення таких термінів:

- запит щодо відстеження – документальне звернення Держфінмоніторингу, яке направляється до суб'єкта для здійснення відстеження фінансових операцій;
- запит щодо моніторингу – документальне звернення Держфінмоніторингу, яке направляється до суб'єкта для проведення моніторингу фінансових операцій.

На наше переконання, у положеннях Закону містяться суперечності, оскільки Держфінмоніторинг, з одного боку, має право отримувати інформацію від Національного банку України, а з іншого – Законом йому заборонено звертатись до цієї установи із запитом.

У Законі визначені завдання Держфінмоніторингу, для виконання яких йому надано чітко визначений обсяг прав. Одним із таких завдань є забезпечення реалізації державної політики у сфері запобігання й протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення [1]. На виконання цього безумовно важливого завдання Держфінмоніторинг наділяється відповідними правами, закріпленими в ст. 18 Закону. Виглядає дивною позиція законодавця, який до прав Держфінмоніторингу відносить «реалізацію державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів», а на законодавчому рівні, як бачимо, відбувається фактичне отождолення завдання Держфінмоніторингу та його права, що, на нашу думку, є неприпустимим. Завдання Держфінмоніторингу як центрального органу виконавчої влади варто розкривати через мету його діяльності, яка полягає в захисті прав і законних інтересів громадян, суспільства й держави, у забезпеченні національної безпеки шляхом протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення.

На виконання зазначених завдань Держфінмоніторинг наділяється правами, які можна поділити на такі групи:

- організаційні (наприклад, організація та координація роботи з перепідготовки й підвищення кваліфікації спеціалістів органів державної влади з питань фінансового моніторингу та відповідальних працівників суб'єктів первинного фінансового моніторингу);
- аналітично-інформаційні (наприклад, аналіз методів і фінансових схем легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму чи фінансування розповсюдження зброї масового знищення);
- контрольно-наглядові (наприклад, вимагання від суб'єктів первинного фінансового моніторингу виконання вимог законодавства, що регулює відносини у сфері запобігання й протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення);
- міжнародні (наприклад, участь у міжнародному співробітництві з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму й розповсюдження зброї масового знищення);
- регулятивні (наприклад, внесення пропозицій щодо розроблення

законодавчих актів).

Висновки. З огляду на виконаний аналіз визначаємо адміністративно-правовий статус Державної служби фінансового моніторингу України як сукупність визначених законодавством прав та обов'язків, які має та яких зобов'язаний дотримуватись Держфінмоніторинг, будучи стороною в адміністративних правовідносинах щодо запобігання й протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення. Елементами адміністративно-правового статусу Державної служби фінансового моніторингу України вважаємо адміністративну правосуб'єктність (правоздатність і дієздатність), права та обов'язки.

Пропонуємо мінімізувати вплив Міністерства фінансів України на формування особового складу Державної служби фінансового моніторингу України, що дасть змогу підвищити рівень незалежності Держфінмоніторингу в ухваленні ним відповідних рішень, а також закріпити на законодавчому рівні можливість цієї служби звертатись із запитами щодо отримання інформації до Національного банку України.

Пропонуємо доповнити Закон України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» новими положеннями щодо подання Державній службі фінансового моніторингу України суб'єктами державного фінансового моніторингу звітності щодо розпочатих проваджень у справах про адміністративні правопорушення, передбачених ст. 166-9, 188-34 Кодексу України про адміністративні правопорушення, оскарження ухвалених рішень та результатів судового розгляду. Суб'єкти державного фінансового моніторингу забезпечують повідомлення й ведення зазначеної звітності за формою, встановленою спільно з Державною службою фінансового моніторингу України.

Список використаних джерел

1. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення : Закон України від 06.12.2019. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 25. Ст. 171. С. 5.
2. Колодій А. М. Права людини і громадянина в Україні : навч. посібник. Київ : Юрінком Інтер, 2003. 336 с.
3. Харитонова О. І. Адміністративно-правові відносини: концептуальні засади та правова природа : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Одеська нац. юрид. академія. Одеса, 2004. 435 с.
4. Великий енциклопедичний юридичний словник ; за ред. Ю. С. Шемшученка. Київ : Юридична думка, 2007. 992 с.
5. Чумак О. О. Адміністративно-правовий статус державного виконавця. *Публічне право*. 2013. № 1. С. 107–113.
6. Адміністративне право України. Академічний курс : підруч. у 2-х т. / редкол.: В. Б. Авер'янов та ін. Київ : Юрид. думка, 2006–2007. Т. 2. 2007. 592 с.
7. Про затвердження Положення про Державну службу фінансового моніторингу України : постанова Кабінету Міністрів України від 29.07.2015 № 537. URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/537-2015-p>.
8. Гаєвський І. М. Щодо деяких функцій державної служби фінансового моніторингу України. *Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія : Право*. 2013. Вип. 182(1). С. 211–218.
9. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13.01.2011. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 32. Ст. 1491.

Надійшла до редакції 09.10.2022

References

1. Pro zapobihannya ta protydiyuh lehalizatsiyi (vidmyvannyu) dokhodiv, oderzhanykh zlochynnym shlyakhom, finansuvannyu teroryzmu ta finansuvannyu rozpovsyudzhennya zbroyi masovoho znyshchennya [On prevention and combatting legalization (laundering) of proceeds of crime, the financing of terrorism and the financing of the proliferation of weapons of mass destruction] : Zakon Ukrayiny vid 6 hrudnya 2019 roku № 361-IX. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 2020. № 25. art. 171. [in Ukr.].
2. Kolodiy, A. M. (2003) Prava lyudyny i hromadyanyna v Ukrayini [Rights of the man and the citizen in Ukraine] : navch. posibnyk. Kyiv : Yurinkom Inter, 336 p. [in Ukr.].
3. Kharytonova, O. I. (2004) Administrativno-pravovi vidnosyny: kontseptual'ni zasady ta pravova pryroda [Administrative and legal relations: conceptual foundations and legal nature] : dys. ... d-ra yuryd. nauk : 12.00.07 / Odes'ka nats. yuryd. akademiya. Odesa, 435 p. [in Ukr.].

4. Velykyy entsyklopedychnyy yurydychnyy slovnyk [Large encyclopedic legal dictionary] ; za red. YU. S. Shemshuchenka. Kyiv : Yurydychna dumka, 2007. 992 p. [in Ukr.].
5. Chumak, O. O. (2013) Administratyvno-pravovyy status derzhavnogo vykonavtsya [Administrative and legal status of the state executive]. *Publichne pravo*. № 1, pp. 107–113. [in Ukr.].
6. Administratyvne pravo Ukrayiny. Akademichnyy kurs [Administrative law of Ukraine. Academic course] : pidruch. u 2-kh t. / redkol.: V. B. Aver"yanov ta in. Kyiv : Yurydychna dumka, 2006–2007. T. 2. 2007. 592 p. [in Ukr.].
7. Pro zatverdzhennya Polozhennya pro Derzhavnu sluzhbu finansovoho monitorynhu Ukrayiny [On the approval of the Regulation on the State Service of Financial Monitoring of Ukraine] : postanova Kabinetu Ministriv Ukrayiny vid 29.07.2015 № 537. URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/537-2015-p>. [in Ukr.].
8. Hayevs'kyi, I. M. (2013) Shchodo deyakikh funktsiy derzhavnoyi sluzhby finansovoho monitorynhu Ukrayiny [Regarding some functions of the state service of financial monitoring of Ukraine]. *Naukovyy visnyk Natsional'noho universytetu bioresursiv i pryrodokorystuvannya Ukrayiny. Seriya : Pravo*. Issue 182(1), pp. 211–218. [in Ukr.].
9. Pro dostup do publichnoyi informatsiyi [On access to public information] : Zakon Ukrayiny vid 13.01.2011. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 2011. № 32, art. 1491. [in Ukr.].

ABSTRACT

Yevhen Leheza. Features of the state service of financial monitoring of Ukraine. The article examines the issue of the administrative and legal status of the State Financial Monitoring Service of Ukraine. The main structural elements of the legal status of this service are determined. Theoretical approaches to defining the concept of «administrative legal entity» as the main element of the legal status of the State Financial Monitoring Service of Ukraine were analyzed. The author's definition of the administrative and legal status of the State Financial Monitoring Service of Ukraine is given. Ways to improve the current legislation in the field of combating the legalization of income obtained through criminal means are proposed.

In view of the conducted analysis, we define the administrative-legal status of the State Financial Monitoring Service of Ukraine as a set of rights and obligations defined by legislation, which State Financial Monitoring has and is obliged to observe, acting as a party in administrative legal relations regarding the prevention and counteraction of legalization (laundering) of proceeds obtained through crime, financing terrorism and financing the proliferation of weapons of mass destruction. Administrative legal personality (legal capacity and legal capacity), rights and obligations are considered to be elements of the administrative and legal status of the State Financial Monitoring Service of Ukraine.

We propose to minimize the influence of the Ministry of Finance of Ukraine on the formation of the personnel of the State Financial Monitoring Service of Ukraine, which will make it possible to increase the level of independence of the State Financial Monitoring Service in making relevant decisions, as well as to establish at the legislative level the possibility of this service to make inquiries about receiving information from the National Bank of Ukraine.

We propose to supplement the Law of Ukraine «On prevention and countermeasures against the legalization (laundering) of proceeds of crime, the financing of terrorism and the financing of the proliferation of weapons of mass destruction» with new provisions on the submission to the State Financial Monitoring Service of Ukraine by the subjects of state financial monitoring of reports on the initiated proceedings in cases of administrative offenses provided for by Art. Art. 166-9, 188-34 of the Code of Ukraine on administrative offenses, appeals of decisions and results of court proceedings. Subjects of state financial monitoring provide notification and maintenance of the specified reporting according to the form established jointly with the State Financial Monitoring Service of Ukraine.

Keywords: *legal status, administrative-legal status, State Financial Monitoring Service of Ukraine, administrative legal personality.*